

Column Elly

Iedere twee weken vertelt Elly over haar te vroeg geboren dochter Lotus.

Kwetsbaar

Korte tijd na ons eerste bezoek aan het VU hebben we een afspraak voor een MRI-scan. Die afspraak is op een onmogelijk tijdstip gemaakt. Voor schooltijd moeten we in de auto zitten en dit is lastig. Nicole en Tom redden zichzelf, voor Troy moeten we een oplossing vinden. Hij is de 'grote' broer van Lotus, maar ons kleine mannetje. Mijn lieve vriendin Tanya biedt de helpende hand en vangt hem op als wij vertrekken. Fijn om omringd te zijn door zo veel lieve mensen. In de auto heb jij je oogjes wijd open en kijkt nieuwsgierig om je heen. Wat een lief gezicht die grote verbaasde ogen, ik geniet.

Op de poli hebben ze een strak schema en daar komt vertraging niet in voor. We gaan snel naar de MRI-ruimte waar je wordt ingebakerd. Je lijkt dan op een prachtige vlinder die in haar cocon zit. Je bent zo schattig; ik kus je lieve bolle wangetjes. Als je bent geïnstalleerd en de grote koker in wordt geschoven, krijg ik een brok in mijn keel. Mijn kleine, dappere, kwetsbare meisje. Ik besef dat je anders bent dan een 'normale' baby en dat doet pijn. Heel even, want je bent alles wat ik me kan wensen. De twintig minuten die het duurt, stoor jij je niet aan het lawaai en ligt rustig, je doet het fantastisch en we zijn op tijd klaar. De gedachte aan de uitslag maakt me onzeker. Twee weken later krijgen we die, in combinatie met een hartecho. Het is een heel spannende dag. Wat we vandaag te horen krijgen is zo bepalend voor jouw toekomst. We hebben één zekerheid en dat is jouw ongelofelijk zijn, daar verandert geen enkele uitslag iets aan.

Zoals Guus zo mooi zingt in zijn nummer 'Dat komt door jou': *Dat komt jou, jouw oogverblindend zijn. Je hart zit heel dicht bij mij, je hart zit heel diep in mij.*

Wat we ook te horen krijgen, bij je geboorte was ik al verloren en wist ik jij bij me hoorde. Niet voor niets gaf

jij mij een minuut voor de geboorte een flinke schop in mijn buik. Alsof je wilde zeggen: 'Mam, wij gaan het redden!' Vanaf dat moment heb jij mij zo veel kracht gegeven. Alle twijfelaars en 'slecht-nieuwsbrengrers' heb jij versted doen staan en ik hoop dat je dat vandaag ook gaat doen.

Uit de hartecho blijkt dat je een ASD graad II (gaatje tussen de boezems) hebt. Deze moet zelf gaan sluiten, anders volgt er in de toekomst een operatie. Goed nieuws: op de MRI is er geen littekenweefsel of schade te zien. Na zo'n groot herseninfarct, laat je iedereen weer versted staan. Wonderkind. Er is hoop op een 'gewoon' leven en op een zelfstandig leven voor jou, Lotus. Toch blijf ik gereserveerd in mijn gevoel. De gevoelens van onzekerheid en angst zitten zo diep verankerd in alle vezels van mijn lijf, ik raak ze niet kwijt. We vragen naar je benauwdheid. De neuroloog adviseert om dit te bespreken met onze kinderarts in Hoorn. Maar eenmaal thuis kost het je moeite om je flesje te drinken en je maakt piepende geluiden. Rond middernacht besluiten we naar de huisartsenpost te gaan. De huisarts vindt het op dat moment goed genoeg om ons geen zorgen te maken. En dat geeft rust. Kwetsbare kinderen en krachtige ouders worden couveusekinderen en -ouders genoemd. Maar op een dag als deze voel ik me niet krachtig, maar kwetsbaar. ■

Volgende keer: Weer een ziekenhuisopname?

Reageren? Mail naar redactie@mijngeheim.nl.

DE NUMMER 1 IN LEVENVERHALEN ©

Mijn Geheim